

οἱ νεροσυρμές οἱ γαργαρόνερες | καὶ τὰ δέντρα ποῦ
[βροχοσταλάζουν.

βροχοστάλαμα τό, ΑΚυριαζ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 180.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχοσταλάζω.

Σταγόνες βροχῆς: Ποίημ.

Τῇ νύφῃ θὰ περάσουνε | κ' ἡ ρούγα ἀναφτουρίζει,
'ς τὸ πιάττο τὰ ροδόφυλλα κ' οἱ εὐκὲς σὰν βροχοστάλαμα.
Πβ. βροχοσταλίδα.

βροχοσταλίδα ἡ, Γ' Αθάν. Χριστουγενν. Τσαρούχια
ἐν Ν' Εστ. 2,1087.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ σταλίδα.

Σταγὼν βροχῆς: Οἱ βροχοσταλίδες τὸν χτυποῦσαν
'ς τὰ μοῦτρα. Πβ. βροχοστάλαμα.

βροχούδα ἡ, ἀμάρτ. βρουχούδα Θράκ. (Αἰν. Μα-
ρών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούδα.

Ὀλίγη βροχή ἐνθ' ἄν.: Νὰ ἔκανι μὰ βρουχούδα, θὰ
δρουσίζ' ἄν οὐ κάμπους Μαρώιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρο-
χιδάκι.

βροχούλλα ἡ, κοιν. βρουχούλλα βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούλλα.

Ὀλίγη βροχή ἢ ψιλή βροχή κοιν.: Ἐρριξε - ἔπασσε
μὰ βροχούλλα κοιν. || Ποίημ.

Ἀπ' τὸν κατάμαυρο οὐρανὸ ψιλή βροχούλλα στάζει
κι ἀνθὸς δὲν εἶν' ἐδῶ νὰ πιῇ, δειντράκι διπρασμένο
ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 275. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. βροχιδάκι.

βροχούλλι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ούλλι.

Ὁ σπάγγος διὰ τοῦ ὁποῖου συσφίγγεται τὸ στόμιον
τοῦ σακκίου.

βροχούρα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ούρα.

Συνεχῆς βροχή.

βροχούτσι τό, ἀμάρτ. βρεχούτσι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή, παρ' ὃ καὶ βρεχό, καὶ τῆς πα-
ραγωγικῆς καταλ. - ούτσι.

Βροχούλλα, ὃ ἰδ.: Ἐκὶ καλὲ τὸ βρεχούτσι κ' ἐξεξίς
ἐπέρι (ἦτο καλὴ ἢ βροχούλλα ποῦ ἔρριξε χθές).

βροχοχάλαζο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 63
— Λεξ. Βλαστ. 360 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ χαλάζι.

Βροχή μετὰ χαλάζης ἐνθ' ἄν.: Παίρνουν τὰ παλαμά-
ρμα μέσα, ἀπλώνουν τὰ πανγὰ καὶ μὲ τὸ κίνημά τους ξε-
σπάει τὸ βροχοχάλαζο ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

βροχοχιονισμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βρουχουχιουνι-
σμένους Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Μετοχ. τοῦ ρ. *βροχοχιονίζω.

Ὁ βρεγμένος καὶ χιονισμένος: Ἄσμ.

Καλῶς τὰ Φῶτα τὰ στεγνά | καὶ τῇ Λαμπρῇ βρεμένη,
καλῶς καὶ τὰ Χριστούγεννα | τὰ βρουχουχιουνισμένα.

βροχόχιονο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροχή καὶ χιόνι.

Βροχή μετὰ χιόνος. Συνών. νερόχιονο, χιονόνερο.

βρόχωμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχώνω (I).

Ἡ συρροή πλήθους ἐπὶ τὸ αὐτό.

βροχώνω (I) Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κερασ. Οἰν.) βρου-
χώνου Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή.

1) Συρρέω που βροχηδὸν Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κερασ.
Οἰν.): Ὁ λαὸς ἐβρόχωσαν Κερασ. Ἐβρόχωσαν οἱ γυναῖκες
ἀπάνω μου Οἰν. Τὰ ψάρῃ ἐβρόχωσαν 'ς σὸν γαλὸν αὐτόθ.

2) Καταφέρω κυττήματα βροχηδὸν, κυτπῶ δέρνω,
Μακεδ. (Κοζ.): Θὰ πιάσουν τοῦ ξύλου κι θὰ σὶ βρουχώσουν.

βροχώνω (II) ἀμάρτ. βροχώνου Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) βρουχώνου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (II).

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Δὲν
ἐβρόχουσα τίποτα ἐσήμερο 'ς τὸ κυνήγι. β) Συλλαμβάνω
Μακεδ. (Σισάν.): Ἄν σὶ βρουχώσουν, δὲν θὰ μπουρέσης
ποντὲς νὰ ξισυρθῇς ἀπὸ τὰ δικράνια μου (δικράνια = δά-
κτυλα) || Φρ. Βρόχουσα τοῦ κουλουβὸ (πῆρα τὸ χρέμα,
ἢ φράσις ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν τεκτόνων)
αὐτόθ. Βρόχουσι τοῦ Θόδουρου κι καψάλα (Θόδωρος =
ρακή, καψάλα = φύγε, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν
τεκτόνων, πᾶρε τὴν ρακὴν καὶ φύγε) αὐτόθ. 2) Με-
ταφ. ἐπιτυχῶν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἐιδίᾳ γὰρ δου-
λειὰ καὶ πούπετα δὲν ἐβρόχουσε. Δὲ βροχούνεις πονθενὰ
μπροστά μου (δὲν ἔχεις μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας ἐμοῦ, δὲν
μπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς καλύτερον ἀπὸ ἐμὲ εἰς ἀπόκτησιν
τινός).

βροχώτρια ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.)

Θηλ. τοῦ οὐσ. *βροχωτής.

Ἡ γυνὴ ἢ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀπὸ τὰς μα-
σχάλας τὴν λεχώ, ὅταν τίκτη (ἐκ τοῦ ἔθους καθ' ὃ ἡ γυνὴ
κατὰ τὸν τοκετὸν στηρίζεται ἀπὸ τὰς μασχάλας τῆς εἰς
σχοινίον κρεμάμενον ἐν εἰδει βρόχου ἐκ τῆς ὀροφῆς τῆς
οἰκίας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ τοκετοῦ). Πβ. σφίχτρα
(ἰδ. σφίχτης).

βρῦ μόρ. ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 97.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. μορ. βρῦν.

Λέξις τῆς γλώσσῃς τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν
νὰ ζητήσουν νερό: «Ἡρχισαν νὰ τρώγουν τὰ παιδιὰ τοῦ
Δημήτρι τοῦ Σκιαδεροῦ, δὲν ἐταιριάζοντο εὐκολα, ἐφώ-
ναζαν, ἐγρίνιαζαν κ' ἐθορυβοῦσαν, τὸ ἕνα ἤθελε τσιτσι,
δὲν ἤθελε μαμμά, τὸ τρίτον κλαυθμηρίζον ἐζήτει βρῦ».

βρυάζω (I) πολλαχ. βρυάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) βι-
ργάζω Πελοπν. (Λάστ.) βιργάζον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
βρυγιάζω Ἀνδρ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαῖα) βιργιάζον
Προπ. (Ἀρτάκ.) βιργιάζω Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.) βου-
ργιάζω Ἡπ. φρυγιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀβρυιάζω Θράκ.
(Αἰν.) Κρήτ. Κύθν.— ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,382 ὀβρυ-
ιάζω Κρήτ. βκάζω Κύπρ. ἀβκάζω Κύπρ. ἀβρυῶ
Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. βρυάζω = ἐξοιδαίνομαι, πρήσκομαι, ἐγκυ-
μονῶ, ἀναβλύζω. Διὰ τὸν τύπον βκάζω ἰδ. ΧΠαντελίδ.
Ἀφιέρωμ. εἰς ΓΧατζιδ. (1921) 208.

Α) Κυριολ. 1) Ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, βρίθω πολλαχ.:

